

ဖိုးကျော့

**ပုလဲနက်
ဝတ်ပါ**

အခန်း (၁)

အုန်းလက်ဦးထုပ်စိမ်းကို နဖူးတစ်ဝက်ထိ ဆွဲချလိုက်၏။ ရေပြင်မှ ဟပ်သော ရောင်ပြန်နေတံလျှပ်က တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လုံးကို ကျိန်းသွားစေသည် ။ နေစောင်းစ မွန်းတိမ်းအပူသည် ရေပြင်ပေါ်၌ တံလျှပ်လျှံလျှံထနေလေ၏။

"အဖေ့ကို မိကျောင်းသတ်သွားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား အဘ"

ဦးဂျလားဆီ လုံးလုံးလှည့်မကြည့်ဘဲ မေး၏။

ပဲ့ကိုင်နေသော ဦးဂျလားက ပဲ့ချိတ်လှေဦးကို ကျွန်းသာယာဘက် လှည့်လိုက်ပြီး ပြောသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် လူလေး၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို မိကျောင်းသတ်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ"

အဘိုးကြီးက စကားကို ဤမျှနှင့် ခဏရပ်ထားသည် ။ ပြီးမှ သူ့ကိုပြန်မေး၏။

"လူလေးက ဘယ်လိုထင်လို့ တုံး"

"အဖေက ပုလဲအဝယ်ပြန်ဆိုတော့ ပုလဲပါမှန်းသိလို့ လူသတ်သွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"ဘယ်သွားသွား လူလေးအဖေ ကျွန်းပိုင်ကြီးမှာ သေနတ်ပါပါတယ်။"

ပြီးတော့ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို သတ်ရဲမယ့်လူ ဒီမလိတစ်ဝိုက်မှာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်းပိုင်ကြီး ပုလဲမဝယ်ဖူးဘူးတဲ့ ကျွန်းဆိုလို့ လည်း တစ်ကျွန်းမှ မရှိပါဘူး။ ဆလုံတိုင်း ပဿူတိုင်း ကျွန်းပိုင်ကြီးကို ခင်ကြပါတယ် လူလေး။"

"စက်လျှော့လိုက်ရမလား အဘ"

"မလျှော့ပါနဲ့ ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ အဘက ဒီမလိတစ်ဝိုက် ရေကြောင်းကို ကျွမ်းပြီး သိပြီးသားပါ"

အဘိုးကြီးဘက်သို့ သူ နောက်ပြန် လှည့်ထိုင်လိုက်သည် ။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပဲ့ချိတ်ပေါ်တွင် ကယိမ်းကပါး ဖြစ်နေ၏။

"အဖေ့ကို မိကျောင်းသတ်သွားတာ ဘယ်ကျွန်းနားမှာ လဲ အဘ"

"ဝီနံအုန်းတွေ အသစ်ချထားတဲ့ ကျွန်းသစ်အမှတ်လေးနားမှာ ပဲ လူလေး။ ရောက်ရင် အဘပြပါမယ်"

"အဖေ စီးသွားတဲ့ လှေကိုတော့ ပြန်တွေ့ရတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်းသာယာနားမှာ ပြန်တွေ့ရတယ်၊ လှေကမှောက်ပြီး ကျွန်းအောက်မှာ ပေါလောမျောနေတယ်"

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်က အရေးကြောင်းများ ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားပြန်၏။

"လူလေး ခုဝယ်ထားတဲ့ စက်တပ် ဒီလှေမျိုးနဲ့ သာဆို ကျွန်းပိုင်ကြီးကို ဘယ်မိကျောင်းမှ သတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မိကျောင်းမပြောနဲ့ လေ၊ လူသားစားတဲ့ ငါးမန်းမကန်းတွေတောင် အနားတောင် သိရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပိုင်ကြီးကတော့ အဘတို့ ရိုးရာလုံးတွင်းလှေကိုပဲ စီးခဲ့တယ်"

မှန်သည်။ ။ သူ့အဖေသည် ပဲ့ချိတ်စီးမသွားရရှာ။ ပဲ့ချိတ်တပ်ရန် သူစက်သွားဝယ်နေစဉ် မိကျောင်း အသတ်ခံသွားရ၏။

"အဖေက ဘယ်သွားသွား အဘကို ခေါ်သွားတတ်တယ်ဆို၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ ရွာပြန်လာရင်လည်း အဘနဲ့ သွားတတ်တာ တွေဖူးလို့ "

အဘိုးကြီးက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။

"အဲဒီနေ့က အဘ ပါမသွားဘူး။ ကျွန်းပိုင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း မှတ်ကျွန်းပုလဲ ဝယ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ။ မူဆာဆိုတဲ့ ပညာတစ်ယောက် ပုလဲရထားတယ် သတင်းကြားလို့ လေ "

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟု နှုတ်ထွက်သွားပြီး အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ။ အဘိုးကြီးကမူ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့သဘော ငုံထားသော ဆေးဝါးဖတ်ကို ရေငန်ထဲ ပျစ်ခနဲ ထွေးချပစ်လိုက်၏။

"ကျွန်းပိုင်ကြီးလှေကို တွေ့တာ ဟိုကျွန်းလေးအောက်မှာ ပဲ"

ပဲ့ကိုင်လက်တံကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ထိန်းရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် လှမ်းထိုးပြသည်။ ။ သူ့အနေမှာ ရေပြင်ကလွဲ၍ ဘာမှ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။

"ဒီကျွန်းနားတစ်ဝိုက် မိကျောင်း သိပ်ပေါ့လို့ လား အဘ "

"ဒီကျွန်းနားမှာ မိကျောင်းပေါ်တဲ့ အစဉ်အလာ မရှိပါဘူး။ လူလေးအဖေရဲ့ လှေကို ဒီကျွန်းနားမှာ တွေ့တယ်လို့ ပြောတာပါ။ မှတ်ကျွန်းကို ပုလဲဝယ်ဖို့ သွားတယ်ဆိုတော့ မှတ်ကျွန်းဘက်မှာ ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ မှတ်ကျွန်းဘက်တော့ မိကျောင်းတွေ သိပ်ပေါ်တယ်။ ကနုကမာငုပ်တဲ့ လူတွေဆို

မကြာခဏ မိကျောင်းကိုက်ခံရတာပေါ့ကွယ်၊ တချို့ဆို လူလေးအဖေလို
ပဲ အလောင်းရှာမတွေ့ဘဲနဲ့ ပျောက်သွားတတ်တာလည်း ရှိတယ်"

ဤနေ့တော့ အဘိုးကြီး စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပြောပြနေသည် ကို သူ သ
တိထားမိသည်။ ခါတိုင်း အဖေအကြောင်းမေးလျှင် "စိတ်မကောင်းလို့
ပါ လူလေးရယ်၊ မမေးပါနဲ့ တော့" ဟု စကားကို ပိတ်ပိတ်ပြောတတ်သ
ည်။

အဖေသေသောနေ့က သူ အဖေနှင့်အတူ သွားတာ ဟုတ်မဟုတ်၊ အ
ဘိုးကြီး ပါမပါ သိချင်သည်။

"အဲဒီ အဖေသေတဲ့ နေ့က ပုလဲသွားဝယ်တယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်းကို ကျွန်
တော် သွားချင်တယ် အဘ။ အဲဒီ ပုလဲ ရထားတယ်လို့ ကြားတယ်ဆိုတဲ့
ပဿုးရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူ..."

"အဲဒီကျွန်း.. အေး မှတ်ကျွန်းက ပုလဲရထားတယ်ကြားတဲ့ ပဿုးနာ
မည်ကတော့ အင်း.. ပါးစပ်ဖျားလေးတင်ပါ။ အဘ မေ့တေ့တေ့ပဲကွယ့်။
အသက်ကြီးတော့ သတိကလည်း မကောင်းတော့ပါဘူး"

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မ
သိမသာ ချလိုက်၏။ အဘိုးကြီးပေါ်ကို ပို၍ သံသယဝင်သွားသည်။ စော
စောက ပုလဲ ရထားသည် ဟု သတင်းကြား၍ သွားသည် ဆိုသော စ
ကားထဲတွင် "မူဆာ"ဟူသော နာမည်သည် သူ့နှလုံးသားမှာ စွဲနေသည်။
သဲလွန်စကို သူ အမိအရ မှတ်ထားမိသည်။ ဤနည်းနှင့် အဘိုးကြီးကို
အယုံသွင်း၍ သဲလွန်စတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သည် မှာ
သူ့အဖေသေပြီးစကပင် ဖြစ်လေသည်။

"အဖေသေတဲ့ နေ့တော့ အဘ မှတ်မိပါတယ်နော်"

"မှတ်မိပါတယ်ကွယ့်၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးဆုံးတာ ရေသေရက်ပါ"

သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ရပြန်၏။

ရေသေရက် ဆိုသည် မှာ တိကျသည် မဟုတ်။ လကုန်ခါနီး တစ်ရက် နှစ်ရက်နှင့် လဆန်း တစ်ရက်နှစ်ရက်ကို ဆိုသည် ။ ဘယ်ဆလုံကို မေး မေး "ရေသေရက်မှာ ကျွန်းပိုင်ကြီး သေတာပဲ" ဟု တော့ ရွာရှိလူတိုင်း က ပြောကြသည် ။ ဘယ်နေ့ဟု သိလိုသဖြင့် သူတော်တော် ကြိုးကြိုးစား စား မေးဖူး၏။ မည်သူမှ မပြောနိုင်။ "ကျွန်တော် ပဲ့ချိတ်ဝယ်မယ်လို့ ထွက်သွားပြီး ဘယ်နှစ်ရက်အကြာမှာ လဲဗျာ" ဟု လည်း မေးဖူး၏။ သူ ပဲ့ချိတ်ဝယ်ဖို့ သွားသည် ကို မည်သူမျှမသိ။ ခါတိုင်းလို ကျောင်းဖွင့်ခါနီးလို့ မြို့ကို ပြန်သွားသည် ဟု သာ ထင်သူကလည်း ထင်ပေမည်။ သူပြန်လာတော့ သူ့အဖေ သေသွားသည် မှာ သိတင်းနှစ်ပတ်ပင် ကျော်လေပြီ။

"အဖေစီးသွားတဲ့ လုံးထွေးလှေ အဘတို့ သိမ်းထားကြတယ်နော်"

"လူလေးကို အဘ ပြောဖူးပါတယ်၊ လူသေတဲ့ လှေကို အဘတို့ ထုံးစံမထားကောင်းဘူးလေ၊ ပင်လယ်ထဲ မျှောချလိုက်ရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သတိမေ့သွားလို့ ပါ၊ အဖေသေတုန်းက လှေပဲ တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီလှေကို စိတ်စွဲနေလို့ ပါ"

"အိမ်း.. ကျွန်းပိုင်ကြီးဆုံးသွားတာ စိတ်မကောင်းစရာပါဘဲ လူလေးရာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မေးမနေပါနဲ့ တော့"

ဆိုနေကျစကားမှန်း သိ၏။ သူလည်း စိတ်မကောင်းသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ ပဲ့ချိတ်ကား ရေပြင်ပေါ် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေလေ၏။

"ကဲ စက်ရပ်လိုက်တော့ လူလေး၊ ရှေ့ကမြင်ရတဲ့ ကျွန်းပါပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟု ဆိုကာ ကမန်းကတန်း စက်ကို ရပ်လိုက်သည် ။ ပဲ့ချိတ် လှေဦးသည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းဘက် ဦးတည်ပြေးနေရာမှာ အရှိန်လျော့သွား၏။ ခဏအကြာမှာ ပင် ပဲ့ချိတ်ဦးအောက် ဝမ်းဗိုက်နှင့် သဲပြင်တို့ ရဲ့ခနဲတိုက်ကာ ပဲ့ချိတ် ရပ်သွားလေ၏။

ပဲ့ချိတ်ပေါ်က နှစ်ယောက်သား ဆင်းကြသည် ။ အဘိုးကြီး ရှေ့ကတက်သွား၏။ သူ နောက်က လိုက်လာသည် ။

ကျွန်းကလေးမှာ နေချင်စရာပင်။ ကုန်းပေါ်တွင် သစ်ရိုင်းပင်များ ကျိုးတိုးကျပဲ့ရှိ၏။ ကုန်းနှင့် ရေပပ်တတ်သော ရွံ့ရွံ့တာတွင် ကမ္ဘီးပင်များ ပေါက်နေသည် ။ မျောက်သုံးကောင်က သူတို့ ကိုမြင်သောအခါ ကုန်းပေါ်ရှိ သစ်ရိုင်းပင်တောထဲ ပြေးဝင်သွားကြ၏။

အဘိုးကြီးက တစ်နေရာတွင် သူ့ကို ရပ်စောင့်နေသည် ။ သူ အနားရောက်လာမှ ဆက်သွား၏။

"ဒီအုန်းတွေက ပီနံမျိုးတွေ လူလေးရဲ့ ။ ဟိုတစ်နှစ်ကမှ ကျွန်းပိုင်ကြီး စ, ချတာ၊ ဘယ်လောက်ဖြစ်ထွန်းလဲ ကြည့်စမ်း။ ခုဆို လူတစ်ရပ် အညွန့်မြင့်နေပြီ၊ ဒါ လူလေးပိုင် အုန်းခင်း၊ ဒါ လူလေးပိုင် ကျွန်းပေါ့၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးရဲ့ သား ကျွန်းပိုင်လေးရဲ့ ကျွန်းပေါ့"

အဘိုးကြီးက အားတက်သရော ပြော၍ အုန်းပင်တွေကို လိုက်ပြသည် ။ တောင်ကုန်းပတ်လည်ရှိ နုပျိုစိမ်းလန်းသော အုန်းပင်အညွန့်များမှာ လေထဲတွင် လှုပ်ယမ်းနေကြသည် ။ သူ့စိတ်သ

ည်လည်း ကြီးစွာ လှုပ်ရှားသွားရ၏။

အဘိုးကြီးအား သူပို့ခိုင်းသည် မှာ သူ့အဖေ မသေခင်က ပုလဲသွားဝယ်သည် ဆိုသော မှတ်ကျွန်း။ ယခု အဘိုးကြီး လိုက်ပို့သည် က သူ့အဖေ စိုက်ထားခဲ့သော အုန်းကျွန်း။

"အုန်းခင်းက ဒီတောင်ခြေ တစ်လျှောက်လုံးလား အဘ"

"ဟုတ်တယ် လူလေး၊ တောင်ခြေတစ်လျှောက်လုံးပဲ။ အပင် ငါးရာကျော်တယ်၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးဟာ သိပ်အမြော်အမြင် ကြီးတယ်၊ အဘကို သူ ခဏခဏပြောတယ်၊ ခု ပုလဲကျွန်းဘက်မှာ ဂျပန်နဲ့ မြန်မာတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး ပုလဲမွေးလုပ်ငန်းကို လုပ်နေကြတာတွေ အစိုးရက သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့ ။ ဒီတော့ ပုလဲတို့ ငှက်သိုက်တို့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားတာထက် အစိုးရလည်း အားပေးတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးတွေလုပ်ရမယ်တဲ့ ။ ဘာဆိုလဲ စီမံကိန်းဆိုလား လူလေးတော့ သိမှာ ပေါ့၊ အဲဒါတွေလုပ်ရမယ်တဲ့ ။ ဒီ မလိကျွန်းတွေမှာ ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ ကျွန်းတိုင်း လူမနေတဲ့ ကျွန်းတိုင်း သူ အုန်းစိုက်မယ်တဲ့ "

သည် နေ့ အဘိုးကြီး စကားများများ ပြောသည် ကို စိတ်ထဲက အလိုမကျမိ။

"တော်ပြီ အဘရယ်၊ ဒီကျွန်းဟာ အဖေပိုင်တဲ့ ကျွန်းလို့ သိထားရရင် တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက် မှတ်ကျွန်းဘက်ကို သွားရအောင်"

အဘိုးကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည် ကို သတိပြုမိလိုက်၏။ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်နေသော မျက်နှာမှ မွဲပြာမှုန်ဝါးလွန်းသော မျက်လုံးအစုံက ရောင်လျှံတွေ ထွက် လာလေသလား ထင်မိ၏။

"မှတ်.. မှတ်ကျွန်း၊ ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ လူလေးရယ်၊ နေလည်း မရှိ

တော့ဘူး"

"ပုလဲဝယ်ချင်လို့ လေ အဘ"

"နောက်နေ့မှ အဘလိုက်ပို့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဘိုးကြီး ရိပ်မိသွားမှာ စိုး၍ အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ သူ့အဖေ မသေခင်နေ့က ပုလဲဝယ်သွားသော ဦးမူတာရှိရာကျွန်းပေါ်ကို အဘိုးကြီးအား လိုက်ပို့ခိုင်း၍ မဖြစ်။ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့်သာ သွားရမည်။ ခက်သည်က ကျွန်းတွေ အလွန်များသော ဤမလိဝန်းကျင်ကို သူမကျွမ်းသေး။ ရေအောက်တွင် ကနုကမာ မုတ်ကောင်နှင့် ပုလဲကောင်များ ပေါများသလို ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းတွေ ဆိုသည်မှာ လည်း အလွန်ပေါ၏။ မုတ်ကောင် ပုလဲကောင်များကို ရေပေါ်ကကြည့်၍ မမြင်ရသလို ရေငုပ်နေသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကိုလည်း မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ယခုအခါ ဆလုံကြီး ဦးဂျလားကိုသာ အားကိုးနေရ၏။ သူ့အဖေလည်း အစက ဤနည်းပင် ဤအဘိုးကြီးကိုသာ အားကိုးခဲ့သည် ဟု ဆိုလေသည်။ ။

အခန်း (၂)

ပဲချိတ်ကို ထိန်းမောင်းရင်း မြစ်လက်တက်ချောင်းငယ်ထဲ ဝင်လာ၏။
။ ချောင်းပေါ် မိုးပြီးကျနေသော ဓနိလက်တွေက မျက်နှာရှေ့ လာလာဝဲ
သဖြင့် ကမန်းကတန်း ဖယ်ရှားပစ်ရ၏။ ဘုတ် ဘုတ်.. ဘုတ် ဘုတ် မြည်
လာသော ပဲချိတ်စက်သံကို ကလေးတွေက အထူးအဆန်းလို ထွက်ကြ
ည့်ကြသည်။ ။ ဓနိမိုးအိမ်လေးတွေက ချောင်းကမ်းဘေး နှစ်ဖက်စလုံးတွ
င် အစီအရီ ရှိနေကြသည်။ ။

ချောင်းကမ်းပါး သဲစပ်တွင် ပဲချိတ်ဦးကို ထိုး၍ ရပ်လိုက်၏။
ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ။ သဲကျံသဖြင့် ဖိနပ်ကျွတ်မကျအောင်
သတိထား တက်လာရ၏။

"ညီလေးတို့ ဒီရွာမှာ ဦးမူဆာဆိုတာ ရှိတယ်နော်"

ရုတ်တရက် ကလေးတွေက အထူးအဆန်းလို သူ့ကို
ငေးကြည့်နေကြသည်။ ။ စကားပြန် မရ။ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းရှပ်နှင့် သူ
ကိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

"ဦးမူဆာအိမ် ဘယ်အိမ်လဲ ကလေးတို့ "

"ဟိုဘက်ကမ်းမှာ "

သွက်သွက်လက်လက်ရှိသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဓနိတော
တစ်ခုထဲ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

"ညီလေး ဦးမူဆာအိမ်ကို သိလား"

"သိပါတယ်"

"လာ အစ်ကိုကြီးကို လိုက်ပြ၊ အစ်ကိုကြီး ညီလေးကို ပိုက်ဆံပေးမယ်"

"ကျွန်တော်လည်း သိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပိုက်ဆံပေး"

စောစောက ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသော ကောင်လေး တစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။

"ငါ အရင်ပြောတာ ငါ့ကိုပဲ ပေးရမယ်နော် အစ်ကိုကြီး"

အဦးဆုံး မူဆာအိမ်ကို သိသည် ဆိုသော ကောင်လေးက ချက်ချင်း သူ့အနား တိုးကပ်လာ၏။

"နှစ်ယောက်စလုံးကို ပေးပါမယ်။ လာ အစ်ကိုကြီးကို ဦးမူဆာအိမ် လိုက်ပြကြကွာ"

သူက နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်တစ်ဖက်စီ ဆွဲလိုက်သည် ။

"ဟို.. ဟိုအိမ်ပဲ အစ်ကိုကြီး။ ဟိုမှာ ဘကြီးမူဆာ ထွက်ကြည့်နေတယ်"

လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်ကြည့်နေသော အိမ်ရှေ့ကို ကောင်လေးက လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

လူကြီးသည် သူ့အား ဆေးတံဖွာရင်း အံ့သြသလို ခါးထောက်ကြည့်နေသည် ။ လူကြီးရှေ့တွင် သူ ရပ်လိုက်၏။

"ဦးမူဆာ ဆိုတာ ဘကြီးပါလား"

လူကြီးက ခေါင်းညိတ်သည် ။

"ကျွန်တော် ကျွန်းပိုင်ကြီး ဦးပေါ်လာရဲ့ သားပါ"

"ဪ..."

လူကြီးက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်နာမည် ပေါ်သာပါ ခင်ဗျာ"

"အိမ်း"

"ဘကြီးဆီက ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးကြည့်ချင်တာ ရှိလို့ပါ"

"အိမ်း"

‘ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလူကြီး စကားမှ တတ်ပါစ’ ဟု စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်သွား၏။ ဦးမူဆာကမူ ကလေးများကို တစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် အံ့သြကြည့် ကြည့်နေတုန်း။

"အဖေ ဆုံးသွားပြီ ဆိုတာတော့ ဘကြီး သိပါတယ်နော်"

"အိမ်း"

"အဖေဆုံးတဲ့ နေ့က ဘကြီးဆီမှာ ပုလဲ ဝယ်သွားသေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်"

"အိမ်း"

လူကြီးက စကားကို ဆက်မလိုလုပ်ပြီးမှ ရပ်သွားသည်။ ။ သူ့မှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားပြန်၏။

"ဘကြီးဆီမှာ ဦးဂျလား၊ အေး.. ဘကြီးဆီမှာ အဖေ ပုလဲလာဝယ်တဲ့ နေ့က အဘဦးဂျလားလည်း ပါပါတယ်နော် ဘကြီး"

"ပါတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးလာရင် သူပါတာ များ ပါတယ်"

"မဟုတ်ဘူး လေ အဖေသေမယ့်နေ့က ဘကြီးဆီမှာ အဖေ ပုလဲလာ ဝယ်တယ်မဟုတ်လား"

"ပုလဲဝယ်သွားတဲ့ နေ့က သေတာလား"

"အဲဒါသိချင်လို့ ဘကြီးကို ကျွန်တော် မေးကြည့်တာပါ"

လူကြီးက ခဏ တွေ့သွားသည်။ ။

"ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ရေသေရက်တော့ ရေသေရက်ပဲ၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို မိကျောင်းသတ်သွားတာ တစ်လလောက်တော့ ရှိပြီပဲ"

လာပြန်ပြီ ဒီရေသေရက်ဟု စိတ်ပျက်သွားမိ၏။

"အဖေဆုံးတဲ့ နေ့ဟာ ဘယ်နေ့လဲ ဘကြီးများ သိမလားလို့ "

"မြိတ်သားတွေသေရင် လုပ်သလို လုပ်မလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဆွမ်းသွတ်မလို့ ပါ"

လူကြီးက သူ့ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ။

"ကျွန်းပိုင်ကြီးမိန်းမ အေး.. ကျွန်းပိုင်လေးတို့ အမေက တို့ မလိကျွန်းသူပ"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေက မလိကျွန်းသူပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေအဖေ အဘိုးတို့က မြိတ်သားတွေမို့ ရိုးရာလုပ်ချင်လို့ ပါ"

"ကောင်းပါတယ် လုပ်လိုက်ပေါ့"

"အဲဒါ ရက်မသိလို့ ခက်နေတာ ဘကြီး"

"မြိတ် ထားဝယ်သားတွေက ရက်သိသိ မသိသိ လုပ်ကြတာ ကျုပ်မြ

င်ဖူးတယ်၊ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်က ငှက်သိုက်ရှာရင်း ငှက်သိုက်ကျွန်းက မြိတ်သားတစ်ယောက် သေကျန်ခဲ့တယ်၊ တစ်လကျော်ကြာတော့ ကျုပ်တို့ ရက်ကိုမမှတ်မိကြဘူးလေ။ ရွာရောက်တော့ သူ့မိန်းမတို့ သူ့ယောက္ခမတို့ ဟိုဘက်ကမ်းသွားပြီး ဘုန်းကြီးပင့်လုပ်တာ မြင်ဖူးတယ်"

မသိမသာ ခေါင်းကုတ်မိသွားသည်။ ။

"ဘကြီးဆီကို အဲဒီနေ့က ပုလဲလာဝယ်တော့ အဘိုးဂျီလား ပါတယ် နော်"

"သူ့ကို မေးပါလား၊ သူပဲ မှတ်မိမယ်၊ သူက ကျွန်းပိုင်ကြီးလက်စွဲပဲ"

"အဲ အဲဒီနေ့က သူ ပါတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘကြီး မှတ်မိလား"

"ဘာ သူ အဲဒီနေ့က ပါတယ်၊ သူ ပါရဲ့ သားနဲ့ ကျွန်းပိုင်ကြီး မိကျောင်းသတ်ခံရတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ မလိသားတွေ သိက္ခာကျတယ်ကွယ့်၊ အဲ ကျွန်းပိုင်လေးရယ်၊ ကျွန်းပိုင်လေးအမေကလည်း မလိသူစစ်စစ်ဗျ ကျွန်းပိုင်ကြီးနဲ့ သူ ညားကြတော့ ကျုပ်တို့ သိပ်ဂုဏ်ယူကြတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ထားဝယ်သားတွေ ကျုပ်တို့ မလိဘက် အရောက်အပေါက် နည်းသားပဲဗျ။ ကျွန်းပိုင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ကျုပ်တို့ ဆီတပျော်ကြီးနေသွားတာ၊ ပသျှူးယိုးဒယားတွေဆို.."

အစက မေးတိုင်း "အိမ်း" ချည်းလုပ်နေသော လူကြီးကို စိတ်ပျက်မိသလို ယခု မဆီမဆိုင်တာတွေချည်း လျှောက်ပြောလာပြန်သောအခါ သူ့မှာ ပို၍ စိတ်ပျက်ရပြန်လေပြီ။

"ဘကြီး မှတ်မိသလောက်ပါ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ဘကြီးရာ၊ အဖေ အဲဒီနေ့က ဘကြီးဆီမှာ ပုလဲလာဝယ်တယ်၊ အဘိုးဂျီလားလည်း ပါတယ်ဆိုပါတော့"

"ကျုပ် ဇေဝဇဝါပဲ ကျွန်းပိုင်လေးရယ်၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို မိကျောင်းသတ်သွားတာကို ဂျလားပါတဲ့ နေ့လား သူ.. အေး.. ကျွန်းပိုင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း လာသွားတဲ့ နေ့လား၊ ကိုဂျလားတို့ များ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကျုပ် မှတ်မိပါတယ်၊ ရေသေရက်တော့ ရေသေရက်ပဲ ကျွန်းပိုင်လေးရယ်"

‘တော်ဗျာ’ ဟု သာ အော်ပစ်ချင်တော့၏။ သူကသာ သူ့အဖေသောကနှင့် စိတ်ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသော်လည်း လူကြီးကမူ အေးအေးဆေးဆေးသာ။ ဆေးတံအဖွာပင် မပျက်။

"နည်းနည်းပါးပါး ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦးနော် ဘကြီး၊ မှတ်မိလို မှတ်မိငြားပေါ့၊ ကျွန်တော် နောက်လမ်းကြိုရင် ဝင်လာပါဦးမယ်ခင်ဗျာ"

"အိမ်း.. အိမ်း၊ အဟမ်း... အဟမ်း"

ဆေးတံ သီးသွားသည် ။

ကလေးများက အဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည် ။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ ပြန်လာ၏။ ကလေးများကို ပေးထားခဲ့သည့် ပိုက်ဆံပင် ငါးဆယ်ကုန် လာလေသည် ။

"ဘယ်တွေဘယ်တွေ ရောက်သေးသလဲ လူလေး"

ရုတ်တရက်မူ ခြေလှမ်းပင် ပျက်သွားမိသည် ။ အသံကြားရာသို့ ကြည့်မိရာ အဘိုးကြီးသည် စံပန်းချီအောက်တွင် ထိုင်နေရာက ထလာ၏။

အစက အဘိုးကြီးကို သူ မမြင်မိ။ အဘိုးကြီးသည် သူ့ကိုများ လိုက်ချောင်းနေသလားဟု စိုးရွံ့သွား၏။

"ဪ.. အဘ၊ ဘယ်မှ မရောက်ပါဘူး ပဲ့ချိတ် ဆီလိုက်မလိုက် ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ စမ်းမောင်းကြည့်တာပါ"

"ပဲ့ချိတ်စက်သံကြားလို့ နေ့လယ်က အဘ တစ်ခေါက် လာကြည့်သေးတယ်။ လူလေးကို မမိလိုက်ဘူး။ မနက်က ထမင်းလာပို့တုန်းက ဒီနေ့ ဘယ်မှ မသွားဘူးဆိုလို့ ပါ။ နို့မို့ အဘလိုက်ပို့မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ စက်စမ်းကြည့်တာမို့ အဘကို မခေါ်တာပါ"

"ပုလဲဝယ်မယ့်စိတ်ကူး ရှိရင်တော့ အဘကိုခေါ်နော်၊ အားမနာနဲ့ ၊ ပုလဲကျွန်းတွေ အဘ အကုန်သိပါတယ်၊ လိုက်ပို့ပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်တော့ ပင်လယ်ဘက် ထွက်ကြည့်မလားလို့ မှန်းထားတယ်၊ ပဲ့ချိတ်စက်လည်း ကောင်းသွားပါပြီ"

"အေး... သွားကြတာပေါ့။ ထမင်းဆာပလား၊ အဘ လာပို့မယ်"

"သိပ်မဆာသေးပါဘူး အဘရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ လာပို့ပါ"

"အေး အေး၊ အဘ အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟု ပြောလိုက်ကာ အဘိုးကြီးထွက်သွားရာ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ အဘိုးကြီးက သူ့ကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ ကမန်းကတန်း သူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။

အိမ်ရှိရာဘက်သို့ တက်လာသည် ။

အုန်းပင်နှင့် ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်ကြားတွင် ဆောက်ထားသော ခြေတံရှည်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ မနက်က လှန်းထားခဲ့သော အဝတ်များကို တန်းပေါ်တွင် မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထင်သွား၏။ သဲပြင်ပေါ်ကျ၍ တွေ့ရသည် ။ တံခါးကိုဖွင့်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ယခင်က အဖေထိုင်နေကျ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် အကြည့်ရောက်သွားသည် ။ ရင်ထဲ၌ ဟာသွား၏။ ယခင်ကဆို အဖေ့ကို ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးတံဖွာ၍ တွေ့ရတတ်သည် ။ လက်ကမူ ဓားမြှောင်ဦးချွန်နှင့် ကနကမာခွံ မုတ်ခွံတွေကို ရွေးသင်နေတတ်၏။ ကနကမာခွံ အရည်အသွေးကောင်းလျှင် မသိမသာ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးနေတတ်၏။ အဖေရုပ်သွင်ကို မြင်နေရသည် ။

အဝတ်လဲပြီး ရေချိုးရန် ရေတွင်းနား လျှောက်လာ၏။ သစ်လုံးများကို လေးထောင့်စပ်စပ် ပေါင်ခတ်ထားသော သဲရေတွင်းနားမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ခဏရပ်နေမိသည် ။

သူ ရေချိုးနေချိန်တွင် ထမင်းချိုင့်ဆွဲ၍ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသော အဘိုးကြီးကို မြင်ရသည် ။

"ထားခဲ့ အဘ၊ အတော်ကြာမှ ကျွန်တော် စားမယ်"

"ယောက်သွားဟင်းချို့ပါတယ် လူလေး၊ မအေးသွားခင် စားလိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

အခန်း (၃)

မနက် ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း ပဲ့ချိတ်ရှိရာသို့ ဆင်းလာကြသည်။ ဒီ ရေကျစ ဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ဝဘက်သို့ ထွက်ရသည် မှာ အပူသက်သာ သည်။ ကျွန်းကြားမှ တိုးဝင်လာသောလေနှင့် ဆုံမိသည်။ ပဲ့ချိတ်က လူး ချင်၏။

"ရှေ့ကမြင်တဲ့ ကျောက်တန်းကို ရေသူမကျောက်တန်းလို့ ခေါ်တယ် လူလေးရဲ့။ ဒီကျောက်တန်းဟာ အတွင်းပိုင်း မလိသားတွေကို သိပ်ဒုက္ခ ပေးတဲ့ ကျောက်တန်းပေါ့၊ ရေပေါ် ပေါ်နေတာက မြစ်ဝထဲ ကန့်လန့်ဖြုတ်ခံနေသလို မမြင်ရဘူးလား"

"မြင်ရတယ် အဘ"

အမှန်မြင်နေရသည့်အတိုင်း သူ ပြောလိုက်၏။

"ရေပေါ် ပေါ်နေတာက နည်းနည်းရယ်၊ ရေအောက်မှာ ကျောက် ဆောင်ကျောက်တန်းတွေ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းတွေ အများကြီး ရှိသေး တယ်၊ ရေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းတွေကို မသိဘဲ ပင်လယ်ဝထွက်ရင် ရေအောက်ငုပ်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ တိုက်ပြီး လှေကျိုးရော၊ မကျွမ်းတဲ့ အတွင်းပိုင်းသားလှေတွေ ဒီကျောက်တန်းမှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် သုံးလေးစင်း ပျက်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပင်လယ်ဝထွက်ရင် ဒီကျောက်တန်းတွေကို အထူး သတိထားကြရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးဈေးကား ပဲ့ကိုင် ကျွမ်းကျင်လှ၏။ ကျွန်းကြားထဲ ပြေးဝင်လာ သမျှသော လှိုင်းလုံးကြီးများကို လှေဦးနှင့်ခံကာ လှိုင်းလုံးတွေကို ကျော်ဖြတ် လာလေသည် ။

"ဟိုမှာ ကျောက်တောင်ကြီးတွေ မြင်တယ်မဟုတ်လား လူလေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒါ ငှက်သိုက်ကျွန်းတွေပေါ့ကွယ့်၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးရှိတုန်းကဆို အ ဘနဲ့ အဲဒီကျွန်းတွေမှာ ငှက်သိုက် သွားသွားဝယ်ကြတယ်။ ဝယ်တယ် သာ ပြောရတာပါ အမှန်ကတော့ မလိကျွန်းသားတွေဆီက ဘီဂါးနဲ့ ငှက် သိုက် ဖလှယ်ကြတာလေ"

ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် သီသီပျပျသာ မြင်နေရသော ငှက်သိုက်ကျွန်းများ ဆီ သူ ငေးနေ၏။ ပဲ့ချိတ်လှေကလေးမှာ ကျွန်းများ လွတ်စ ပြုလာ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် ပိုနီးလာသည် ။

သူတို့ အတွင်းကျွန်းများ ဘက် ပြန်ကြည့်မိ၏။ မမှတ်မိတော့။ ကျွန်းကြား ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ကိုလည်း မမြင်ရတော့ပေ။ အဝေးတွင် ကျွန်းကြီးကျွန်းလေးတွေ တဆက်တည်းဖြစ်၍ လမ်းစပင် ပျောက်နေ ၏။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလျှင် သူတို့ ကျွန်းကောက်ရွာသို့ ဘယ် လိုမှ ပြန်တက်တော့မည်မဟုတ်။ ဤအဘိုးကြီးသည် အဖေအား ဤလို နေရာမျိုးမှာ သတ်ထားခဲ့လေသလား။

အတွေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည် ။ ကြောက်စိတ် ဝင်လာ ၏။ ယခုလည်း ဤအဘိုးကြီးသည် သူ့အား ဤလိုနေရာမျိုးကို တမင်တ ကာ လှည့်ပတ်ခေါ် လာလေသလား။ သူ့ကိုသာ အဘိုးကြီး သတ်လိုက်နိ

င်လျှင် သူ့ပစ္စည်းဟူသမျှသည် ဦးဂျလားပစ္စည်းချည်း ဖြစ်သွားပေမည်။
ထိုအချိန်မှာ ပင် အဖေ၏ ရုပ်သွင် ပေါ်လာသည် ။

နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်နှင့် ခန့်သောအဖေကို ပသျှူးခေါင်းပေါင်းက
ဖျက်နေသည် ဟု ထင်သည် ။ အမေကား အလွန်နုပျို၏။ သူ လေးငါးနှစ်
သားတွင် ဆုံးပါးသွားသော အမေ့ကို အာရုံထဲမှာ ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည်
။

အမေနှင့်အဖေတို့ ၏ ဓာတ်ပုံအောက် နံရံဘေးတွင် အဖေ အမြတ်
တနီး စုဆောင်းထားခဲ့သော သန္တာကျောက်သစ်တော ရှိသည် ။ လူတစ်ရ
ပ်နီးပါး မြင့်သော ကျောက်ခက်ပန်းပင်များက အညိုရောင်များ ၏။
အဖြူသန္တာပင်တွေကမူ ခါးသာသာသာ ရှိကြ၏။ ကျောက်ခက်ကိုင်းများ
ပေါ်တွင် ပေါင်းခွံကြီးများ ၊ ရေကြက်ခွံများ ခေါ် ပင်လယ်ရေမြုပ်ခွံများ ၊
ပန်းကန်ပြားကြီးလောက်ရှိသော ကနုကမာခွံများ တစ်တောင်ကျော်
သော ယောက်သွားခွံကြီးများကို အဖေက အမှတ်တရ ချိတ်ဆွဲထား၏။

အများ ဆုံးမှာ ဆူးတောင်တွေနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ ပေါင်းခွံတွေ များ
၏။ မိကျောင်းရေ၊ ငါးလိပ်ကျောက်ရေနှင့် ဖျံရေများကိုမူ အဖေက များ
စွာ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ ကျစ်နေအောင်လိပ်၍
သန္တာကျောက်ခက်ပင်တွေကြားထဲ ညှပ်ထားသည် ။ အိမ်ရှေ့နံရံများ တ
စ်ဝိုက် ခင်းပျဉ်တွေ ချိုင့်နေသည် မှာ ဤသန္တာကျောက်တွဲထားသော အ
နောက်ဘက်တစ်ခြမ်းလည်း စောင်းနေပြီ။ အမိုးသွပ်တွေ ပေါက်နေ
သောနေရာက မိုးတွင်းဆိုလျှင် မိုးယိုမည်မှာ မုချ။

သူ မြိတ်တွင် မြင်ဖူးသော ဇရပ်ပျက်တွေကို သတိရမိသည် ။ သူတို့
အိမ်လည်း ဇရပ်ပျက်လို ဖြစ်နေ၏။ ဤအိမ်ကြီးပေါ် သူတစ်ယောက်တ
ည်း နေရမည့်အရေး တွေးမိသောအခါ စိတ်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်သွား၏။ အ

ဖေနှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ကြစဉ်ကမူ ဘာမှ သတိမပြုမိ။ အဖေ ကိုလည်း ယခုထိ တစ်နေရာရာ အိမ်ပေါ်မှာ သို့မဟုတ် အိမ်အောက်မှာ ရှိနေသည် ဟု ချည်း စိတ်ထဲက ထင်နေ၏။

မြစ်ကြောမှ ခွဲထွက်သွားသော ချောင်းဝတစ်ခုနား ရောက်လာကြသ ည် ။ ချောင်းအတွင်းပိုင်းမှ ဆူဆူညံညံ လူသံတွေနှင့် တဖြုန်းဖြုန်း တအု န်းအုန်း ထုရိုက်နေကြသံတွေကို ကြားရ၏။ ပဲ့ချိတ်စက်ကို ချက်ချင်း ရပ် ပစ်လိုက်သည် ။ အဘိုးကြီးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၏။ အဘိုးကြီးကို ဂ ရမပြု။ နားစွင့်ထား၏။ အသံသာ ကြားရသည် လူတွေကို မမြင်ရ။ ချော င်းကွေ့ဖြစ်သဖြင့် ဆလူချုံတွေ ကွယ်နေသည် ။

"ဘာသံတွေလဲ အဘ"

"ငါးဆေးခတ်နေကြတာနဲ့ တူတယ်"

အဘိုးကြီးက ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် ပြော၏။ သူကတော့ ငါးဆေးခတ်သ ည် ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။

"သွားကြည့်ရအောင် အဘ၊ ငါးဆေးခတ်တာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့ "

"ချောင်းကျဉ်းထဲ ပဲ့ချိတ်မှ ဝင်လို့ ရပါ့မလား၊ ဒီရေကလည်း စစ်ချိန် ဆိုတော့ အိမ်း... ဝင်ကြည့်ကြတာပေါ့"

စက်ကို ရွေ့ရုံမျှ လျှော့မောင်း၏။ ပဲ့ချိတ်ဦးက ချောင်းထဲ တိုးဝင်သွား သည် ။ ဆယ်မိနစ်ပင်မကြာ ချောင်းကို ဖြတ်ကာထားသော ယင်းလိပ်ပို က်ခြံကို မြင်ရသည် ။ ယင်းလိပ်ပိုက်ခြံက ရေပေါ်နှစ်တောင်လောက် ပေါ်နေသည် ။ ယင်းလိပ်ပိုက်ခြံမှာ ဝါးခြမ်းကို လက်သန်းလုံးလောက် အလုံးရှည်ရှည် လုံးပြီး ကြိမ်သတ်နှင့် တစ်လုံးချင်း တွဲရက်ထားသည် ။

ဝါးချောင်းလုံး တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးမှာ ကြားတစ်လက်မနီးပါး ကျဲနေသည်။ ယင်းပိုက်၏ အတွင်းဘက်က လူများကို မြင်နေရ၏။ ယင်းပိုက်အတွင်းထဲတွင် လှေတစ်စီးနှင့် လူငယ်နှစ်ယောက်။

စက်သတ်လိုက်ရသည်။ ။ အဘိုးကြီးက တက်နှင့် ထိန်းလှော်ကာ ယင်းပိုက်ခြံနား ပဲ့ချိတ်ကို မြှောင်ကပ်လိုက်၏။ သူက ယင်းပိုက်ခြံတိုင်တစ်ခုကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ပဲ့ချိတ်က လုံးဝရပ်သွား၏။

သူတို့ နှင့် ယင်းပိုက်ခြံခြားနေသော အတွင်းပိုင်းရေပြင်က လှေထဲတွင် ဆယ့်လေးငါးနှစ်ခန့် ကောင်လေးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်သည် ဘာအပင် ဘာအမြစ်မှန်း မသိ။ လက်ညှိုးလက်မခန့်ရှိသော သစ်ပိုင်းသစ်မြစ်တွေကို လှေဦးတွင် တင်၍ လက်ရိုက်တင်းပုတ်နှင့် ထုရိုက်နေကြသည်။ သူတို့ ကို တစ်ချက်သာ ကြည့်၏။ လုပ်မြဲအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေကြသည်။ ။ ထုရိုက်နေသော သစ်ပိုင်းစိမ်းစိမ်းများ ကွဲကြေပြတ်သွားသောအခါ ရေထဲ ပစ်ချကြသည်။ ။ တင်ထုသော လှေဦးကိုလည်း ချောင်းထဲကရေကို လက်ခုပ်နှင့် ခပ်၍ ပွတ်ဆေးချကြသည်။ ပြီး လှေဝမ်းထဲက သစ်ချောင်းသစ်မြစ်တွေကို တစ်ဖန်ယူ၍ လှေဦးတွင် ထုရိုက်နေပြန်၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် တင်းပုတ်နှင့် ရေပြင်ကိုလည်း ထုကြသည်။ ။

"ဟေး.. မင်းတို့ ငါးဆေးသတ်နေကြတာကိုး။ လူကြီးတွေလည်း မပါကြဘူးလား၊ ခု မင်းတို့ ထုနေကြတာ ဘာမြစ်တုံး။ ဟု နန်းမြစ်လား၊ မဟာကာမြစ်လား"

"ဟု နန်းမြစ်လည်း ပါတယ်၊ မဟာကာမြစ်လည်း ပါတယ်"

"မျက်စိထဲဝင်ရင် မျက်စိနာတတ်တယ်နော်၊ ဘယ့်နှယ် လူကြီးတွေလဲ တစ်ယောက်မှ မပါဘဲနဲ့ ငါးဆေးသတ်..."

"ပါပါတယ် ပြောပါတယ်၊ ဒီချောင်းဖျားက ရေနက်တယ်ဗျ။ ခု ဟုန်း
မြစ်က မပေါက်သေးလို့ မဟာကာမြစ် ထပ်ရှာတူးနေကြတာပါ"

"ဟေး ဘယ်သူလဲကွ"

"လူကြီးနှစ်ယောက် အဖေ"

အဘိုးကြီး ဦးဂျလားကို ပြန်ပြော၍ နေသော ကောင်လေးအား ချုံထဲ
ကလူကြီးတစ်ယောက်က 'ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးသံကြားလိုက်ရသည် ။
လူကြီးနှစ်ယောက်ဟု ကောင်လေးက ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ချုံထဲက အသံရှင်
မှာ သူ့အဖေပဲဟု သိလိုက်သည် ။

ချက်ချင်း ချုံထဲက သစ်မြစ်သုံးလေးမြစ်ကို ကိုင်၍ လူကြီးတစ်ယောက်
နှင့် လူပျိုပေါက် ကောင်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာကြ၏။

"ဘယ်သူလဲလို့ သံတိုင်တို့ ကိုးကွ"

"ဩ.. ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ အစ်ကိုဂျလား"

"ဒီမှာ လေကွာ၊ ကျွန်းပိုင်လေးက မင်းတို့ ငါးဆေးသတ်တာ မမြင်ဖူး
ဘူး ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ လိုက်ပြတာ"

"ဪ..."

လူကြီးက တအံ့တဩ ကြည့်သည် ။ လှေပေါ်က လူငယ်နှစ်ယောက်
နှင့် ဦးသံတိုင်ဆိုသော လူကြီးနောက်က ပါလာသော လူငယ်တစ်ယောက်
ကလည်း သူ့ကို အံ့ဩသလို သိသိသာသာ လှည့်ကြည့်နေကြသည် ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘာငါးတွေရလဲ မှန်းစမ်း"

အဘိုးကြီးသည် ရေပေါ်မှ တစ်ကောင်နှစ်ကောင် ပေါ်နေသော ယင်း
ပိုက်ခြံကို ခေါင်းကျော်၍ သူတို့ လှေပေါ် လှမ်းငေးသည် ။ လှေငယ်မှာ

ချောင်းကမ်းဘေး ပဲ့ထိုးထား၏။ ဦးသံတိုင်ဆိုသူနှင့် လူငယ်က လှေပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ငါးဆေးသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ မိကျောင်း ဖမ်းနေကြတာပါ"

"ဟေ့.. မိကျောင်းများ သံတိုင်ရာ၊ ဘာလုပ်ဖို့ ဖမ်းကြတာတုံး၊ အနာမ ရှိ အနာရှာ"

"ဪ.. အစ်ကိုကြီးကလည်း မကြားမိဘူးလား၊ မြိတ်ဘက်က လူတွေ ခုတစ်လော မိကျောင်း လိုက်ဝယ်နေကြတယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ငါတော့ လုံးလုံးမကြားမိဘူး၊ မြိတ်သားတွေက မိကျောင်း ဘာလုပ်မှာ တုံးဟ"

"ဟာ အစ်ကိုဂျလား မသိသေးပါဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သိပ်ပိုက်ဆံရ ဆိုပဲဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျောက်ရဲကျွန်းက အစ်ကိုကြီး လာပြောလို့ ။ အစ်ကိုကြီးပြောတာကတော့ တစ်ထွာတစ်မိုက် အကောင်တွေကစပြီး ရသမျှ မိကျောင်းတွေ ဖမ်းစုထားပါတဲ့ ။ တစ်ကောင်ကို အနည်းဆုံး လေးငါးဆယ်ရမယ်၊ မြိတ်က မိကျောင်းဝယ်တဲ့ လူတွေလာရင် သူခေါ် လာမယ် ပြောလို့ ဗျ"

အဘိုးကြီးက နည်းနည်း တွေသွားသည်။ ။

သူကတော့ ချက်ချင်း သိလိုက်ပြီ။ မြိတ်တွင် နေခဲ့စဉ်က သတင်းစာ ထဲ ဖတ်လိုက်ရသည်။ စက်လှေတစ်စင်းကို မှောင်ခိုတင်၍ စစ်သင်္ဘော က လိုက်ဖမ်းရာ မိကျောင်းတွေချည်း တွေ့ရသည်။ ။ ထိုစက်လှေပေါ်က မိကျောင်း အကြီးအသေးတွေကို ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ။ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ခိုးထုတ်မှုဖြင့် စက်လှေပိုင်ရှင်နှင့် လှေသားတွေ

ကို တရားစွဲမည်ဟူ။

"အေးကွ၊ ငါတော့ မင်းပြောမှ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား သံတိုင်ရာ။ မစားရမသောက်ရနဲ့ အနာတရ ခံပြီးများကွာ၊ ငါးဆေး သတ်တာဆို လူကြားလို့ ကောင်းသေး"

"ဟာ.. အစ်ကိုဂျလားကလည်း ။ ကျုပ်အစ်ကိုက မဟုတ်ဘဲ လာပြော ပါ့မလားဗျ၊ ညီအစ်ကိုအရင်းချင်း ချောက်ချရင် မိကျောင်းထိုးတဲ့ မှီနီးနဲ့ ထိုးသတ်ရတော့မပေါ့ဗျ"

ကောင်လေးတွေကပါ ဦးဂျလားစကားကြောင့် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားကြပုံရ၏။ ဦးသံတိုင်ဆိုသော လူကြီး၏ မျက်နှာကို သံသယနှင့် မော့ကြည့်ကြသည် ။

"အေးကွ၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မပေါ့၊ ငါတော့ မကြားမိဘူး"

"ကနုကမာခွဲတို့ ခုံညင်းဒိုးတို့ ပိုက်ဆံရတယ်ဆိုတာကော အစ်ကိုဂျ လား ကြားမိလား"

အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါသည် ။

"အဲဒါတွေလည်း ပိုက်ဆံရတယ်လို့ ကျုပ်အစ်ကိုက ပြောသွားတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဓိကကတော့ မိကျောင်းပေါ့ဗျာ"

"ခုံညင်းဒိုးနဲ့ ကနုကမာခွဲတွေလည်း ပိုက်ဆံရ၊ အင်း... မိကျောင်းလည်း ပိုက်ဆံရဆိုတော့ နောက်ကို အော့အဲတောင် ပိုက်ဆံရမလား မသိဘူးကွ ဟဲဟဲ..."

"ခုံညင်းဒိုးက ဆပ်ပြာချက်တယ်လို့ ဘကြီးပြောသွားတာ အဖေမေ နေလို့ လား"

သူတို့ ကို ပြန်ရယ်ပြုသော ဦးဂျလားကို ကောင်လေးက ခံချင်ပုံမရ။ အော့အဲမှာ မြိတ်စကား တောက်တဲ့ ဖြစ်၏။ မိကျောင်းကို ပိုက်ဆံပေးဝယ်လျှင် တောက်တဲ့ လည်း ပိုက်ဆံရမည်ဆိုတာ ခံပြင်းသွားပုံရလေသည် ။

"အေး ဟုတ်တယ် အစ်ကိုဂျလား၊ ကျုပ်အစ်ကိုက ပြောတော့ ခုံညင်းဒိုးကို ဆေးလည်း လုပ်တယ်တဲ့ ဗျ၊ စုံလို့ ပဲ ကျုပ် မပြောပြတတ်..."

"ဟာ.. အဖေ.. ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ "

ဦးသံတိုင် စကားမဆုံးခင်ပင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရေပြင်ထဲ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အထိတ်တလန့် အော်ပြောလိုက်၏။

ရုတ်တရက် သူ လန့်သွားသည် ။ ကောင်လေး လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ သူလှမ်းကြည့်၏။ တောင်ဆုပ်လောက်ရှည်သော မိကျောင်းငယ်တစ်ကောင် ပါးစပ်ဟပြီး ပေါ်လာသည် ။

လှေပေါ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် ဝုန်းခနဲ ရေထဲခုန်ချသွား၏။ ကောင်လေးရော မိကျောင်းပါ ရေထဲပျောက်သွားသည် ။ ခဏအကြာမှာ ကောင်လေး ပြန်ပေါ်လာ၏။ ပါးစပ်ထဲက ရေတွေကို ဟူးခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်သည် ။ လှေရှိရာ ကမ်းနားသို့ ကူးခပ်လာ၏။ လှေနံကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ ရေပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ကို ဖော့ထားသည် ။

"ဘယ်မှာ လဲ မိကျောင်းမမိလိုက်ဘူးလား"

ကောင်လေးတစ်ယောက်က မေးသည် ။ ရေထဲက ကောင်လေးက ခေါင်းခါပြ၏။ မသဲမကွဲအသံနှင့် ပြောသည် ကို နားမလည်လိုက်။ ရေထဲက ကောင်လေး လှေပေါ် ပြန်တက်လာသည် ။ သူတို့ အားလုံး ရေပြင်

ပေါ်ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေကြသည်။

"ဟော ဟိုမှာ တစ်ကောင်"

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ နောက်ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရေထဲ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချသွားပြန်သည်။ မိကျောင်းကိုတော့ ဤတစ်ခါ မမြင်လိုက်။ ရေထဲ ငုပ်ဆင်းသွားသော ကောင်လေး ပေါ်လာပြန်၏။ စောစောက ကောင်လေးလိုပင် လှေရှိရာသို့ ကူးလာသည်။ မိကျောင်း ပါမလာ။

အားလုံး စကားတိတ်နေကြသည်။ ရေပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေကြ၏။

"ဟောဟိုမှာ တစ်ကောင် ပေါ်လာပြန်ပြီ"

ကောင်လေးတစ်ယောက်က လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရေထဲဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"ဟင့်.. အင်း.. အင်း.. အာ... အာ... အေး.. ဟင်း"

ရေထဲခုန်ချရန်လုပ်သော ကောင်လေးကို နောက်ကောင်လေးတစ်ယောက်က အင်းအင်းအေးအေး အော်၍ လက်ဆွဲထားသည်။ ထိုလက်ဆွဲထားသော ကောင်လေးမှာ စောစောက ဦးသံတိုင်နှင့် ချုံထဲက ထွက်လာသော ကောင်လေးပင်။ 'ဟင့်... အင်း.. အဲ' ဟု ဆိုပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြနေသည်။

အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မနည်းတွေးယူရသည်။ "နေဦး မဖမ်းနဲ့ ဦး" ဟု ဆိုလိုပုံရ၏။ ထို အ,အကောင်လေးသည် ပါးစပ်ဟလိုက် ပြန်စေ့လိုက်နှင့် ရေပေါ်တွင် ကူးခပ်နေသော မိကျောင်းငယ်တစ်ကောင်ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်၍ "ဟေး.. အဲအဲ.. အေး" ဟု ဦးသံတိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ ပြောနေသည်။ သူ့ပါးစပ်ကိုလည်း မိကျောင်းလို ဟလို

က် စေလိုက် လုပ်ပြနေသည်။ ဦးသံတိုင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

အ, အလေးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့တန်းဖြန့်၏။ လှေဦးတွင် ခြေစုံရပ်ကာ ခါးကိုကုန်း၍ အားယူနေသည်။ ။ "ဟေး" ဟု အော်သံတစ် ချက်နှင့်အတူ ရေထဲ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချသွား၏။ ရေပြင် ဂယက်ထကာ အ,အ လေးရော မိကျောင်းရော ရေထဲနစ်သွားကြသည်။ ။ မိနစ်ပင်မကြာ၊ အ, အလေး ရေထဲမှ ပေါ်လာ၏။ တစ်တောင်သာသာရှိသော မိကျောင်းငယ် တစ်ကောင်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မြှောက်ကိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်တည်း နှင့် လှေရှိရာသို့ ကူးလာသည်။ ။ လက်တစ်ဖက်နှင့် ကူးလာသော သူ့လ က်ထဲက မိကျောင်းငယ်မှာ တွန့်လိမ်လူးလွန်၍ ပါလာ၏။ အမြီးဖျားနှင့် အ,အလေးလက်မောင်းကို ရိုက်ခတ်လာသည်။ ။ သို့သော် အ,အလေးက မမှု၊ မိကျောင်း၏ ကုပ်ပိုးဆက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ထား၏။ ပါးစ ပ်ဟနေသော မိကျောင်းငယ်မှာ ပါးစပ်ပင် ပြန်မစေ့နိုင်တော့။

ဦးသံတိုင်နှင့် ကောင်လေးနှစ်ယောက်က အ,အလေးလက်ထဲက မိ ကျောင်းကို သူဦးငါဦး လှမ်းဖက်ယူကြ၏။ ဦးသံတိုင်ပင် ဦးသွားသည်။ ။ မိကျောင်းကို လှေဝမ်းထဲထည့်၍ ခြင်းတစ်ခုနှင့် အုပ်ထားလိုက်ကြ၏။

အ,အလေးသည် လှေပေါ်တက်လာ၏။ မောသွားသလို ရင်အုံမောက် သွားသည် ထိ အသက်ရှူပစ်လိုက်သည်။ ။

"အဲ အေ... အေ၊ ဟေး.. အာ.. အာ"

ရေပေါ် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး လှေကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ပြသည်။ ။ ဦးသံတိုင်နှင့် ကောင်လေးတွေကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ ဂရုမ ပြုအားတော့။ ရေပြင်ကိုသာ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် မျက်စိကစားနေကြ၏။

"ဟင်း အင်း အင်း"

ထုရှိက်ထားသော ဆေးမြစ်တွေကို "ရေထဲချလိုက်ပါ" ဟု နားလည်ကြဟန်တူ၏။ ရေထဲ ပစ်ချလိုက်ကြသည် ။

"ဟင်း အင်း"

အ,အလေးသည် ရေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ တောင်းဆုပ်ခန့်ရှိ မိ ကျောင်းတစ်ကောင် ပေါ်လာပြန်ပြီ။

"ဟင်း..."

ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သွားဖမ်းဟု အ,အလေးက ခိုင်းနေ၏။ မိကျောင်းရှိရာသို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းသွားသည် ။ မမိ၊ ပြန်ပေါ်လာ၏။ ရေသီးကာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးသွားသည် ။ လှေရှိ ရာသို့ ဖားကူး ကူးလာ၏။ လှေပေါ်တက်၏။ အ,အလေးက သူ့ကို မကျေ မနပ် ကြည့်နေသည် ။

အ,အလေးက နောက်တစ်ကောင် ပေါ်လာပြန်ပြီဟု ပြပြန်၏။ နောက်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဆင်းဖမ်းခိုင်းပြန်၏။ ရေထဲမှ ခေါင်းယမ်း၍ ပေါ်လာသည် ။ လှေရှိရာသို့ ကူးလာပြန်၏။ မောနေပုံရသည် ။ ရုတ်တရက် လှေပေါ်မတက်သေး။ လှေနံကို ကိုင်၍ ဟောဟဲဟောဟဲနှင့် အမောဖြေနေသည် ။

"ဟေး.. အေး.. အေး၊ ဪ"

မိကျောင်းပေါ်လာရာကို ဦးစွာ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ခြေဖျားကို လှေဦးတွင် ထောက်ထား၏။ ခါးကိုစောင်း၍ နောက်သို့ပစ်ထားသည် ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ကာ "ဪ" ဟု အော်ပြီး အ,အလေး ရေထဲ ခုန်ချသွား၏။

အားလုံး ကြက်သေသေ၍ အ,အလေးကို ကြည့်နေကြသည် ။ ခဏ

သာ ကြာ၏။ ဝါးခနဲ ရေထဲက ပေါ်လာသည် ။ သူ့ညာဘက်လက်ကို ဦးစွာ မြှောက်တင်လိုက်၏။ မိကျောင်းငယ်တစ်ကောင် ပါလာသည် ။ စောစောက အကောင်ထက်ပင် ကြီး၏။ တစ်တောင်ကျော်မည်။

"ကဲ လူလေး၊ ဒီကောင်တွေ မိကျောင်းဖမ်းတာ ကြည့်နေလို့ မဖြစ် သေးဘူး။ အတော်ကြာ ဒီရေပြန်တက်တော့မယ်"

သူကမူ မပြန်ချင်သေး။ သို့သော် အဘိုးကြီးဆန္ဒကို မလွန်ဆန်လိုသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည် ။

"ကဲ သံတိုင်ရေ တို့ ပြန်ဦးမယ်ဟေ့၊ မင်းသားကြီးလားကွ၊ မိကျောင်း ဖမ်း တယ်တော်ပါလား"

"ရွှေအ,က ကျွန်တော့်သား မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဒီနှစ်ယောက် သာ ကျွန်တော့်သားတွေပါ၊ ဒီရွှေအ,က ကျွန်းစုရွာကလေ။ ခမျာ အမိအ ဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဟိုလူခေါ်ခိုင်း ဒီလူခေါ်ခိုင်းနဲ့ ထမင်းနှစ် နပ်ကျွေးရင် သူက လိုက်တာပဲ"

"ဪ အေးအေး တို့ ပြန်ဦးမယ်ကွ"

မိကျောင်းတစ်ကောင် ပေါ်လာပြန်သဖြင့် ဦးသံတိုင်မှာ "ဟုတ်ကဲ့" ဟု ပင် ပြန်မဖြေနိုင်။ ရွှေအ,ဟု ဆိုသော အ,အလေးစကားကိုသာ နား ထောင်နေ၏။

ဦးသံတိုင်တို့ မိကျောင်းဖမ်းနေရာမှ သူတို့ ထွက်လာကြသည် ။

ချောင်းဝမြစ်ကြောသို့ မရောက်ခင် ချောင်းထဲတွင် ပဲ့ချိတ် နှစ်ခါတင်
နေသဖြင့် ဆင်းတွန်းကြရသည်။ ။ ဦးသံတိုင်တို့ သားအဖတွေ မိကျောင်း
ဖမ်းနေကြသည် ကို ကြည့်ကောင်းကောင်း ဖြင့် ကြည့်နေကြသဖြင့် ဒီစ
စ်သွားသည်။ ။

သူက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်၏။

"အဘ သောက်ဦးမလား"

အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါသည်။ ။ သူကြိုက်သည် က ငုံဆေး၊
ဆေးရွက်ကြီး။ သူ ဆေးလိပ်သောက်မလားဟု သတိပေးမှ အင်္ကျီအိတ်
ထဲက ဆေးဘူးကို ထုတ်၍ ဆေးငုံ၏။

"မိကျောင်းဖမ်းတာ လွယ်သားပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ အဘ"

"ငါးဆေးခတ်သလိုပဲ လူလေး၊ ဒီချောင်းလက်တက်ထဲ ငါးရမယ်ထင်ရင် ဒီတက်ရပ်တဲ့ အချိန်မှာ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဒီမတက်ခင်ကပင် ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး ငါးကြိုက်တဲ့ ဖွဲနုတို့ ထမင်းတို့ ပစ်ချပြီး ချောင်းကို ယင်းလိပ်ပိုက်ခြံ ဖြတ်ကာထားရတယ်၊ ဒီရေအတက်မှာ ငါးတွေ ပါလာမယ်၊ ယင်းလိပ်ပိုက်ခြံလည်း ဒီထဲ မြုပ်သွားမယ်။ အစာနဲ့ရတော့ ငါးတွေက ယင်းလိပ်ပိုက်ခြံပေါ် ကျော်ဝင်ပြီး အစာကို စားကြတာပေါ့၊ အစားငမ်းနေတော့ ဒီကျသွားတာကို မသိကြဘူး။ ပိုက်ခြံယင်းလိပ်ထဲ မိရောဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ရေများ လို့ ဖမ်းလို့ မလွယ်ရင် ဟု နုံးမြစ်၊ မဟာကာမြစ်တွေကို ထုခြေပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်၊ ရှိသမျှငါးတွေ မူးပြီး ရေပေါ် ပေါ်လာတာပဲ။ ဆေးမြစ်များ ရင် ငါးတွေ သေတောင်သေတယ်"

"ဒီဆေးမြစ်တွေရဲ့ အာနိသင်က အစွမ်းထက်လှချေလား အဘ"

"ထက်တာပေါ့ကွယ်၊ စာဆိုတောင် ရှိတယ်၊ မဟာကာတစ်ပေါက်

ထီးဝန်းလောက် ရေအောက်ခုနစ်တောင် တဲ့ ။ မဟာကာဆေး တစ်စက်ကျရင် ထီးဝန်းလောက် ပြန့်သွားတယ်။ ရေအောက်ကိုလည်း ခုနစ်တောင်အနက်ထိ ဆေးအနီသင်က ငုပ်ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရေခုနစ်တောင်အောက်မှာ နေတဲ့ ငါးတွေတောင်မူးပြီး ရေပေါ်ပေါ်လာကြတယ်။ ဒါ အဘတို့ မလိကျွန်းသားတွေ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ငါးဆေးသတ်နည်းပဲ"

"ငါးဆေး ဘာလို့ သတ်တာလဲ အဘ"

"စားဖို့ ပေါ့ကွယ့်"

"အဲဒီ ဆေးမိလို့ သေတဲ့ ငါးတွေကို လူတွေစားတော့ အဆိပ်တောက် မဖြစ်ဘူးလား"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ အဘတို့ စားနေကြပဲ၊ လူလေး ငါးပုပ်ဟင်း မစားဖူးသေးဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟု သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ငါးပုပ်ဟင်းဆိုသဖြင့် မသတိချင်၊ ဆေးလိပ်ကိုသာ တွင် တွင် ဖွာနေ၏။

"အဘ တစ်နေ့ ချက်ကျွေးဦးမယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဆေးခတ်လို့ သေတဲ့ ငါးတွေက ပုပ်တော့ ပေါ်လာရော၊ ကျီးထိုးငှက်ထိုးနဲ့ ချောင်းထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ ငါးပုပ်ကို ကောက်ပြီး တစ်ခါတည်း ရေများများနဲ့ ချက်ရတယ်။ အရိုးတွေကို ချက်ရင်း ဇွန်းနဲ့ ကော်ကော်ပစ်ရတယ်၊ အရိုးလည်း စင် ရေလည်း ခန်းတော့ မြိတ်မှာ ငါးဘတ်မွေဆိုတာတို့ ငါးခုစဉ်းကော ဆိုတာတို့ စားဖူးမှာ ပေါ့၊ အဲသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ငါးဘတ်မွေ ဘယ်ငါးခုစဉ်းကော စားလိမ့်မတုံး၊ ငါးပုပ်ဟင်း စားမှာ

ပေါ့။ မဟာကာဆေးနဲ့ မူးတဲ့ ငါးသေသားဆိုတော့ ဆေးဖက်ပါ ဝင်ပြီး သားမို့ သိပ်စားကောင်းတာ၊ နောက်တော့ လူလေး စားဖူးပါလိမ့်မယ်"

သူ စကားမပြန်ဘဲ ခဏ ငေးနေ၏။ ဆေးလိပ်တိုသွားသဖြင့် ရေထဲပစ်ချလိုက်သည် ။

"မိကျောင်းလည်း ဒီဆေး.. အေး.. ဘာပင်ရယ် အဘ"

"ငါးဆေးသတ်တာကတော့ မဟာကာ၊ ဟု နီး၊ စလေ့ခေါ်တဲ့ အပင်တွေ အမြစ်တွေလေကွယ်၊ ဆူးရစ်နွယ်လည်း ရတယ်"

"မိကျောင်းလည်း မူးလို့ ရေထဲက ပေါ်လာတာနော် အဘ"

"ဒါပဲနေမှာ ပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ ဒီနည်း ဘယ်ကရလဲ မသိဘူး။ အဘတို့ တော့ ငါးပဲ ဆေးခတ်ဖူးတာ၊ ဆလုံတို့ ပသူ့တို့ ဆီကရတာ ဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပဲ့ချိတ် လူးလာသည် ။ ဒီရေတက် လာပြီ၊ မြစ်ဝဘက်သို့ ငှက်ရဲတစ်အုပ် ပျံသွားကြသည် ။ ဒီလှိုင်းစီးပါလာသော ငါးတွေကို ထိုးသုတ် စားသောက်ရန်တည်း။

အခန်း (၄)

ရင်ထဲ ဟာနေသည် ။ ရေပြင်ကို ကြည့်၏။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှသည် ။ မြစ်ဘေးမှ ဆလူချုံတောထဲ အကြည့်ရောက်ပြန်၏။ မျောက်တစ်အုပ်ကို မြင်ရသည် ။ ဒီရေကျချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကဏန်းနှိုက်ရန် လတာနွံတောထဲ ဆင်းလာကြသည် ။ ပဲ့ချိတ်စက်ကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ။ သက်ပြင်းသာ အကြိမ်ကြိမ် ချမိသည် ။

သည် ကျွန်းအောက်မှာ အဖေ၏ လုံးတွင်းလှေကို မျော၍ တွေ့ရသည် ဟု အဘိုးကြီးက ပြောဖူး၏။ လူသေသောလှေကို မထားကောင်း၍ ပင်လယ်ထဲ မျှောချလိုက်သည် ဟု ဆိုသည် ။ တကယ်လို့ များ လှေကိုသာ သူမြင်ရလျှင် တစ်စုံတစ်ခုတော့ ခြေရာလက်ရာ တွေ့မြင်ရမည် ထင်သည် ။ အဘိုးကြီးနှင့် အဖေတို့ လှေပေါ်တွင် လုံးထွေး သတ်ပုတ်ကြလျှင် အစအန တွေ့ရနိုင်သည် ။ ဖြစ်နိုင်၏ ၊ မဖြစ်နိုင်၏ ကို ပြန်တွေး၏။

အဖေ ပုလဲဝယ်ပြီး ပြန်လာမည်။ မိကျောင်းကြီးက အဖေ၏ လှေကို ကျောကုန်းနှင့် ထမ်း၍ မှောက်ပစ်လိုက်မည်။ အဖေ ရေထဲကျသွားပြီး လှေမှာ လည်း မိကျောင်းကျောကုန်းမှ ဆူးရာ အမြီးသတ်ရာတွေ ကျန်ခဲ့မည်။ မိကျောင်းက ချက်ချင်း အဖေကိုကိုက်ပြီး ရေထဲ ငုပ်ဆင်းသွားမည် ။ ရေမွန်းမည်။ အသက်ရှူကျပ်ပြီး အဖေသေမည်။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် တက်၍ မိကျောင်းက အဖေအလောင်းကို စားလေမည်။ ချက်ချင်းတော့ မကုန်နိုင်။ နောက်ဆုံး အရိုးတွေ ခေါင်းခွံတွေတော့ ကျန်နေရမည်။

လင်းတများ အရိုးအရင်းကိုမြင်လျှင် မိုးပေါ်မှ ပျံဝဲဆင်းလာကြမည်။ အရိုးတွေ ခေါင်းခွံတွေမှ အသားအစအနများကို စားကြမည်။

အဖေသေသည် မှာ တစ်လကျော်ပြီ ဟူသော သတိစိတ် ကင်းလွတ်သွား၏။ မိုးပေါ် မော့ကြည့်မိသည် ။ တပေါင်းနေ့၏ နေဝန်းမှ ပူပြင်းသောအရှိန်က မျက်လုံးထဲ စူးစူးရှရှ လာထိုး၏။ ချက်ချင်း ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ရသည် ။ ကောင်းကင်တွင် လင်းတနှင့်တူသော ငှက်များကိုပင် မမြင်ရ။

ပဲ့ချိတ်ကို စက်ပြန်ဖွင့်၍ ကမ်းနားသို့ ကပ်လာ၏။ ကျောက်ဆောင်တန်းနား ဖြစ်သဖြင့် ရဲရဲမကပ်ဝံ့။ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ကပ်သည် ။ စက်ရပ်လိုက်၏။ ပဲ့ချိတ်ကြိုးစကို ကိုင်ကာ ကျောက်တန်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်၏။ ကျောက်တန်းပေါ်၌ သူကလွဲ၍ မည်သူမျှ မရှိ။ သက်ပြင်းတချချနှင့် ကျောက်တုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ခဏငိုင်းနေ၏ ။ ပဲ့ချိတ်ကြိုးစကို ကိုင်ထားသောလက် နာမှ သတိရ၏။ ဒီရေကျချိန် ဖြစ်သဖြင့် ပဲ့ချိတ်ဝမ်းဗိုက်ကို ရေတရဲရဲ တိုးနေသည် ။ ပဲ့ချိတ်လှေငယ်မှာ လူးနေ၏။ ကြိုးစကို ကျောက်စွန်းတစ်ခုနှင့် ချည်ထားလိုက်၏။

အဖေ စိုက်ထားခဲ့သော အုန်းကျွန်းဘက် ငေးကြည့်နေ၏။ အဘိုးကြီးက ဒီကျွန်းတွေ တန်ဖိုးရှိမှန်းသိလို့ အဖေ့ကို သတ်လိုက်တာလား၊ အိမ်နှင့်တကွ ပစ္စည်းအားလုံးကို လိုချင်စိတ်နှင့်လား။ အိမ်မှာ ပစ္စည်းတွေကတော့ ခြေရာလက်ရာမပျက်။ အိမ်ရှိ သေတ္တာကြီးငယ်များ နှင့် ဗီရိုများအားလုံး အရေအတွက်ကို သူသိမှန်း အဘိုးကြီး သိ၏။ အဖေနှင့်သူသည် ဗီရို၊ သေတ္တာအားလုံး၏ သော့တစ်ချောင်းစီကို ခွဲဝေယူထားကြမှန်းလည်း အဘိုးကြီး သိသည် ။ သေတ္တာများ နှင့် ဗီရိုများမှာ လူသုံးယောက်ပင် မ၊၍ မရနိုင်အောင် အဖေ စီစဉ်ထားသည် ။ သေတ္တာကြီးထဲ

သေတ္တာလတ် ထည့်သည် ။ သေတ္တာလတ်နှင့် သေတ္တာကြီးကြားတွင် ကျောက်စရစ်ခဲတွေ အပြည့်ထည့်ထား၏။ သေတ္တာလတ်ပေါ်တွင် သေတ္တာငယ် တစ်ခါထည့်ပြန်၏။ သေတ္တာလတ်နှင့် သေတ္တာငယ်ကြားတွင် ကျောက်စရစ်တွေ ထည့်ပြန်သည် ။ ပြီးမှ ပုလဲတွေ၊ ငွေသားဒင်္ဂါးတွေ၊ ငွေစက္ကူတွေ ထည့်ထားလေ၏။

ဗီရိုကို သတိရသောအခါ အဖေ့ခုတင်ကြီးဘေးနားက ဗီရိုထဲတွင် အသစ်စက်စက် ပါတိတ်လုံချည်တစ်ထည်နှင့် မချုပ်ရသေးသော ပါတိတ်ဆင်အင်္ကျီ တစ်ဝတ်စာကို သတိရမိလိုက်ပြန်သည် ။

တွေ့စကမူ အမေမဆုံးခင်လေးတွင် ဝယ်မိ၍ အမှတ်တရ သို့မဟုတ် ဒီလုံချည် အင်္ကျီလေးတောင် အမေ ဝတ်မသွားရပါလား ဟူသော သံယောဇဉ်အစွဲအလမ်းနှင့် အဖေ အမြတ်တနိုး ထားတာလားဟု ထင်ခဲ့သည် ။ အဖေသည် မြိတ်သားဟု ဆိုသော်လည်း ပေါ်တူဂီသွေးပါသည် ဟု အချို့က ပြောဖူးကြသည် ။ အထူးသဖြင့် သူ မြိတ်မှာ နေစဉ်က မြိတ်သားတွေက ပြောကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ မျိုးရိုးအလိုက် ထားတာဟုလည်း တွေးခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် အမေတို့ ခေတ်က ပါတိတ်ခေတ်မဟုတ်။ သူ မှတ်မိသည် ။ ဇင်းမယ်လုံချည်ခေတ်သာ။ ယခု ဗီရိုပေါ် တွေ့ရသည်က မြိတ်မြို့၌ လူကုံထံအမျိုးသမီးများ စတင်ဝတ်နေကြသော ပါတိတ်အဆင်သစ်။ အဖေ ဘယ်သူ့အတွက် ဝယ်သိမ်းထားသည် ကို တွေးမရ။ ဤသဲလွန်စကို မဖော်တတ်။ အဖေစိတ်ကူးကို သူ မမှန်းတတ်။ အဖေနှင့်သူသည် သားအဖဟု ဆိုသော်လည်း နီးနီးကပ်ကပ် အကျွမ်းတဝင် မရှိခဲ့ကြသဖြင့် မသိ။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမည်ဟု လောက်သာ သူတွေး၍ ရသည် ။

လန့်သွားသည် ။ ကျောက်စွန်းတစ်ဖက်နား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ခိုး

ခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံကို ကြားရ၏။ ထာဘီရင်ရှားထားသော အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်သည် လှေပေါ်က ငုံ့၍ မြစ်ရေကို လက်ခုပ်နှင့်ခပ်ကာ ကျောပြောင်ကြီးနှင့် အမျိုးသားမျက်နှာပေါ် လှမ်းပက်ကျီစယ်နေသည် ။ အမျိုးသားငယ်ကလည်း ပဲ့ကိုင်လှေလှော်ရင်းက လက်တစ်ဖက်နှင့် မြစ် ရေကိုခပ်ကာ အမျိုးသမီးငယ်မျက်နှာပေါ် ပြန်ပက်သည် ။ အမျိုးသမီးငယ်သည် အသံလွင်လွင်နှင့် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လေသည် ။

အထက်မြစ်ညာပိုင်းမှ ကျီစယ်ရင်း လှေစီးဆင်းလာကြသော ဇနီး မောင်နှံလား၊ သမီးရည်းစားလား အတွဲသည် ကျောက်စွန်းကွယ်နေသဖြင့် သူနှင့်သူပဲ့ချိတ်ကို လုံးဝမြင်ပုံမရ။ စီးရုံသာ စီးနေသော ဒီရေစစ်ချိန် တွင် မြစ်ပြင်ကမ်းနံဘေးအတိုင်း ကြည်နူးလာကြ၏။ သူတို့ ကိုကြည့်၍ သူရင်ထဲ ဟာသွားသည် ။

"ဒီနေရာတစ်ချက်... ဪ"

ကျောက်စွန်းနား လှေကပ်လာ၏။ အမျိုးသားက သူ့ကို မြင်သွားသည် ။ သူ့အမျိုးသမီးကို ပြောသောစကား ရပ်သွား၏။ အမျိုးသမီးက မဝံ့မရဲ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည် ။ နေရောင်နှင့် သူ့မျက်နှာက ပိုရဲသွား၏။ အားနာ၍ သူက ဦးစွာ အကြည့်လွှဲသည် ။ အိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သောက်လိုက်သည် ။

"ဒီနေရာက တစ်ချက် ငုပ်ကြည့်ရအောင်"

အမျိုးသား၏ အသံကြောင့် သူတို့ ဘက်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ ဘာငုပ်မှာ လဲဟု လှမ်းကြည့်မိပြန်၏။ ပုလဲလား...။

လှေပေါ်တွင် ခြင်းနှစ်လုံးနှင့် ကနုကမာကောင်ငုပ်သော ပစ္စည်းတွေကို မြင်မှ သိရသည် ။

အမျိုးသမီးငယ်က ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးစာ ထုံးချည်ထားသော ကြိုးစတစ်စကို ကျောက်တန်းဘေး ရေအောက်ထဲ ချလိုက်၏။ ကျောက်တုံးအလေးကြောင့် ကြိုးစသည် ရေထဲ ချက်ချင်း ငုပ်ဆင်းသွားသည် ။ အမျိုးသမီးငယ်က ကြိုးစကို ရေထဲ တဖြည်းဖြည်း လက်နှင့် ထိန်းကိုင်ကာ ချပေးနေလေ၏။

အရှက်လုံရုံမျှ ဘောင်းဘီတိုလေး ပတ်ထားသော အမျိုးသားက လှော်တက်ကို လှေပေါ်တင်လိုက်သည် ။ မတ်တတ်ထရပ်၏။ သူ့အမျိုးသမီး ကြိုးချနေသည် ကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်သည် ။ ခါးကုန်းလိုက်၏။ လှေပေါ်ရှိ ပလိုင်းခြင်းကြားတစ်လုံးကို ခါး၌ ကြိုးနှင့် စည်းပတ်သည် ။ ခြင်းထဲကို သံဆူးချွန်တစ်ခုနှင့် ဆောက်လို အရိုးမဲ့ သံပြားချွန်နှစ်ခုကို ထည့်သည် ။ နောက်ထပ် တူတစ်ခုနှင့် ဓားချွန်တစ်ခုကိုပါ ထည့်လိုက်သည် ။ သူ ထိုင်ချလိုက်၏။ ခြေလက်တွေကို ဆုပ်နယ် လိမ်ချိုးနေသည် ။

ကြိုးစနှင့် ကျောက်တုံး ပစ်ချနေသော အမျိုးသမီးငယ်က လက်ထဲက ကြိုးစကို လှေဦးအပေါက်ထဲ ထည့်၍ ချည်ထားလိုက်၏။ လှေမရွေ့သည် ကို မြင်မှ ကျောက်ချခြင်းဟု သဘောပေါက်၏။ ကျောက်တက်မဟုတ်၊ ကျောက်တုံးနှင့်လှေကို ကျောက်ချထားသည် ။

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ပြုံးကြ၏။ သူ့ဘက်ကိုလည်း မသိမသာ လှည့်ကြည့်ကြသည် ။ သူက အကြည့်ကို ရေပြင်သို့ လွှဲထားသည် ။ ခဏသာ။ အကြည့်က ထိုလင်မယားအပေါ် ချက်ချင်း ပြန်ရောက်သွားပြန်၏။

အမျိုးသမီးငယ်သည် အမျိုးသားလည်ပင်းအပေါ် ကြိုးတစ်ပင် စွပ်ချလိုက်၏။ အမျိုးသားက ပြုံး၍ ခေါင်းထိုးခံထားသည် ။ ကြိုးတစ်နေရာ

တွင် လက်ညှိုးတစ်ရပ်ခန့်ရှိသော သစ်မြစ်လား ဆေးမြစ်လား မသိ တစ်
ခုနှစ်ခု ပါသည် ။

အမျိုးသားသည် စောစောက ကျောက်တုံး ချည်ချထားသော ကြိုးစ
ကို မှေးကိုင်ကာ ရေထဲ ဆင်းသွားလေ၏။ လှေပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော အ
မျိုးသမီးငယ်သည် ခြင်းကြားတစ်လုံးထဲ လက်သီးဆုပ်သာသာ ကျောက်
ခဲတစ်လုံး ထည့်၏။ စောစောက သူ့ခင်ပွန်းသည် ကိုင်ဆင်းသွားသော
ကျောက်ကြိုးနှင့် တစ်လံနီးနီးခွာ၍ ရေထဲ ချလိုက်ပြန်၏။

ကျောက်ဆောင်ပေါ် ထိုင်နေသော သူ့ဘက်သို့ တစ်ချက် မော့ကြည့်
၏။ သူက မျက်နှာလွှဲရပြန်သည် ။

အမျိုးသမီးငယ်သည် လှေပင်းကန်ပေါ်ရှိ အပေါက်တစ်ပေါက်တွင်
ဝါးလုံးတစ်လုံးကို စိုက်ထောင်သည် ။ နောက် ပင်းကန်တစ်ခုပေါ်မှာ လ
ည်း ထိုနည်းတူ ဝါးလုံးတစ်လုံးကို ထောင်လိုက်ပြန်၏။ ဝါးလုံးနှစ်လုံး
ထောင်ပြီးသောအခါ သူ့အမျိုးသား လုံချည်ဟု ထင်ရသော လုံချည်တစ်
ထည်၏ အစနှစ်ဖက်ကို ဝါးလုံးနှစ်လုံးနှင့် ချည်လေ၏။ နေပူကာလုပ်မှ
န်း သူက ယခုမှ သဘောပေါက်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးငယ်ကမူ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် အလုပ်ဆက်လုပ်
လိုက် လုပ်နေ၏။ အုန်းသီးခွံအခြောက်တွေနှင့် လှေငယ်ပေါ်တွင် မီးမွှေး
နေပြန်သည် ။ ထမင်းများ ချက်စားကြမလားဟု သူ ကြည့်နေ၏။ ဆလုံ
တို့ ပသျှူးတို့ မှာ လှေပေါ်၌ပင် နေထိုင် ကလေးမွေးကြသည် ဟု
သူကြားဖူးထား၏။ သေသေချာချာ အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည် ။

မီးခိုးတွေ အူထွက်လာ၏။ မီးဖို၌ မီးစွဲလာသည် ။ ထင်းပိုင်း ထင်းစ
ကလေးတွေကို ထည့်ထားခဲ့၏။ စောစောက ကြိုးနှစ်ပင် ယှဉ်ချထား
သော ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည် ။ မီးကား စွဲနေလေပြီ။ ထဘီရင်ရှား

ထားသော အမျိုးသမီးငယ်က ရေထဲ ငုံ့လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ လွဲလိုက်ရသည် ။ ခဏသာ။ အကြည့်က အမျိုးသမီးငယ်ဆီ ပြန်ရောက်သွားသည် ။ သူ့ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည် ။ စောစောက ရေထဲဆင်းသွားသူ ပြန်မပေါ်မလာသေး။ ငါးမိနစ်ခန့်ပင် ရှိသွားပြီထင်သည် ။

လှေပေါ်ရှိ အမျိုးသမီးငယ်ကို ကြည့်ရသည် မှာ အေးအေးလူလူရှိ၏။ စောစောက နေကာရန် လုပ်ထားသော်လည်း လုံချည်ရိပ်ထဲ သူ မနေ။ လှေဦးပိုင်း၌ သာ ထိုင်နေ၏။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် စောစောက ကျောက်ခဲထည့်၍ ရေထဲချလိုက်သော ခြင်းကြိုးကို မသိမသာ ကိုင်ထားသည် ။ လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် ရေကို ထိခတ်၍ သီချင်းညည်းသံ ကြားနေရသည် ။

သူ ပြုံးမိလိုက်သည် ။ ထမင်းလည်း မချက်ဘဲနှင့် ပူရအိုက်ရသည့်ထဲ လှေပေါ် မီးဖိုထားသည် ကို သူ ဘယ်လိုမှ တွေးမရ။ ရိုးရာအယူအဆတစ်ခုပဲ နေမှာ ဟု ထင်လိုက်သည် ။

ရုတ်တရက် ရေအောက် ငုံ့ကြည့်သည် ။ အမျိုးသမီးငယ်၏ သီချင်းညည်းသံ ရပ်သွား၏။ သူထိကိုင်ထားသော ကြိုးစ တလှုပ်လှုပ် လှုပ်နေသည် ကို မြင်ရ၏။

အမျိုးသမီးငယ်က ကြိုးစကို အလျင်စလို ကမန်းကတန်း ဆွဲတင်သည် ။ ကြိုးဆုံးသောအခါ ခြင်းပေါ်လာ၏။ ခြင်းထဲတွင် ကနုကမာနှစ်လုံး ပါ လာလေ၏။ ကနုကမာကို လှေပေါ်ချပြီး ခြင်းကို ရေထဲ ပြန်ချလိုက်သည် ။

အမျိုးသားငယ် ရေထဲမှ ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ သူ့စိတ်က ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားသည် ။ ရေထဲတက်လာသူကို အံ့အံ့ဩဩ ကြည့်နေမိ၏။ ကျောက်တုံး ကြိုးစတစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသော အမျိုးသားငယ်

ယ်သည် ရေထဲမှ ပေါ်လာလာချင်း ပါးစပ်ထဲမှ ရေတွေကို ဟူးခနဲ ထွေး ထုတ်လိုက်သည် ။ ခေါင်းမော၍ အသက်ရှူ၏။ ကျွန်းကြားများကို ထိုး ဖောက် ပင်ရောက်နေသော ပင်လယ်လေသည် သူ့အဆုတ်ထဲ ချက်ချင်း ပြည့်သွားလိမ့်မည် ထင်သည် ။

အမျိုးသမီးငယ်က လက်ကမ်းပေး၏။ ဇနီးသည် ၏ လက်ကို လှမ်း ဆွဲကာ လှေပေါ် တက်လာသည် ။ စကား လုံးဝမပြောသေး။ မီးဖိုနားသို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြေးသွားကြ၏။ ပြိုင်တူ ထိုင်ချလိုက်ကြသည် ။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်စလုံးကို ပြိုင်တူ မီးကင်ကြသည် ။ နားကို လက်ဝါးနှင့် ကပ်၏။ အမျိုးသားက သူ့ဘာသာသူ ကပ်ပြီးသည် နှင့် အမျိုးသမီးငယ် က သူ မီးကင်ထားသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အမျိုးသား နားနှစ်ဖက်ကို ဆက်ကပ်၍ မီးအပူထိုးပေးနေသည် ။ ထိုသို့ လေးငါးကြိမ် လုပ်ကြ၏။ အမျိုးသားကို အမျိုးသမီးငယ်က ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးတစ်လိပ် မီးညှိပေး၏။ အမျိုးသားက တဖွားဖွား ဖွာနေလေသည် ။

အဝတ်ကို ထုပ်ထားသော ကြပ်ထုပ်ကို မီးကင်၍ အမျိုးသား ဆေးလိပ်ဖွာနေစဉ် အမျိုးသမီးငယ်က ခင်ပွန်းသည် ၏ ရင်ဘတ်နှင့် ကျောကုန်းတို့ ကို ကြပ်ထုပ် ထိုးပေးနေသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူကြည့်၍ ပြုံးနေကြ၏။

အမျိုးသားက ထလိုက်သည် ။ လှေပေါ် မတ်တတ်ရပ်၍ လေရှူနေလေ၏။ လေလာရာသို့ မျက်နှာမူထား၏။ အဆုတ်ထဲ လေတွေ တအား ရှူသွင်းနေသည် ။ အမျိုးသမီးငယ်သည် ခြင်းထဲက ကနုကမာနှစ်လုံးကို ကုန်းကောက်၍ အမျိုးသားကို ပြ၏။ ကျေနပ်သောအပြုံးက မျက်နှာပြည့် ပေါ်လာသည် ။ အမျိုးသမီးငယ်လည်း ပြုံး၏။

အမျိုးသားက ရေထဲ ငုပ်ဆင်းသွားပြန်သည် ။ အမျိုးသမီးငယ်က

ကျောက်ခဲလေး ထည့်ထားသော ခြင်းကြားကို ရေထဲ ချလိုက်ပြန်၏။ အမျိုးသားနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ခြင်းကြားလည်း ရေထဲ ငုပ်ဆင်းသွားလေသည်။ ။

သူ ကျောက်စွန်းနား ထလာ၏။ အမျိုးသမီးငယ်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။ ပြန်၍ ပြုံးပြ၏။

"ဆေးလိပ်သောက်မလား"

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပြ၍ နှုတ်ဆက်၏။ အမျိုးသမီးငယ်က ခေါင်းခါပြသည်။ ။

"ပုလဲငုပ်ကြတာလား"

ခေါင်းခါပြပြန်၏။

"အဲဒီက ကနုကမာကောင်တွေ ရောင်းမလား"

ခေါင်းခါပြန်သည်။ ။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလဲ"

"ဟိုဘက်ရွာက"

အမျိုးသမီးက လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ သူ ကြည့်သည်။ ။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို မြင်ရ၏။

"ဘာရွာလဲ"

"မိကျောင်းရဲ"

သူတို့ ရွာလို ဆယ်အိမ်ပင် ရှိမည်မဟုတ်ဟု သိလိုက်ရ၏။

"အဲဒီဘက် ပုလဲ မရဘူးလား"

စကားမပြန်၊ လှေဦးသို့ လျှောက်သွား၏။ ကြိုးကို စောစောကလို ဆွဲ
တင်လိုက်သည် ။ ခြင်းထဲတွင် ပန်းကန်ပြားနီးနီးရှိသော ကနုကမာတစ်
လုံး ပါလာပြန်သည် ။

သူ့ယောက်ျားလည်း ရေထဲက ပေါ်လာသည် ။ စောစောကလိုပင်
လှေပေါ် ပြန်တက်သည် ။ နားကို မီးကင်ကြသည် ။ ကိုယ်ကို ကြပ်ထုပ်
ထိုးနေကြသည် ။

"ပုလဲရောင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဝယ်ချင်တယ်"

သူ လှမ်းပြော၏။ အမျိုးသားက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည် ။

"ဒါ ပုလဲကောင် မဟုတ်ဘူး "

"ဘာလဲ"

"ကနုကမာ"

"ကနုကမာကောင်လည်း ပုလဲရနိုင်တာပဲ မဟုတ်လားဗျ"

သူက မိတ်ဆွေဖွဲ့လို၍ စကားမရှိစကားရှာ ပြောရ၏။

"ပုလဲရနိုင်တာက ဒီလိုကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ပုလဲရတဲ့ အကောင်
က တစ်မျိုးလေ။ ဘယ်ကလဲ"

"ကျွန်းကောက်က၊ ကျုပ် ကျွန်းပိုင်ကြီးရဲ့ သားပါ"

"ဪ.."

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြပုံရသည် ။ သူ့ကို

စေ့စေ့ကြည့်နေကြ၏။

"ကျွန်းပိုင်ကြီးတော့ မရှိတော့ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် အဖေဆုံးသွားပြီ"

"ကြားပါတယ်"

"အဖေသေတော့ ကျုပ် မြိတ်ရောက်နေတယ်၊ အဖေ ဘာဖြစ်လို့ သေတယ်ကြားလဲ"

"မိကျောင်းသတ်သွားတာဆို မဟုတ်လား"

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ စကားဆက်ဖို့ မရလိုက်။ အမျိုးသားက ရေထဲ ဆင်းသွားပြန်၏။

"ပြန်ဦးမယ်"

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူ ပဲ့ချိတ်ပေါ် ဆင်းလာ၏။ နေဝင်တော့မည်။ မိုးပေါ်တွင် ငှက်ရဲနှင့် ဗျိုင်းအုပ်များ ပင် အိပ်တန်းပြန်ကြလေပြီ။ ရေပြင်သည် ဆည်းဆာရောင်အောက်တွင် ရဲရဲတောက်နေ၏။

အဘိုးကြီးကို လှေကားရင်းတွင် ထိုင်၍ တွေ့ရသည် ။ လှေဆိပ်မှ တက်လာသည် ကို မြင်သဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်၏။ လှေကားတိုင်တန်းတွင် ထမင်းချိုင့်ကို ချိတ်ထားလေသည် ။

"လူလေး ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့လဲ"

"မိကျောင်းရဲကျွန်းဘက်ကိုလေ အဘ"

"မကြာခင် လူလေး သွားတတ်လာတတ် ဖြစ်သွားမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ အဘ ကနုကမာငုပ်တဲ့ လူတွေ လည်ပင်းမှာ ဆွဲတဲ့ ကြိုးနဲ့ သီထားတာ ဘာဆေးမြစ်လဲ၊ တစ်နေ့က မိကျောင်းဆေးသတ်တဲ့ ဆေးမြစ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ နန္ဒင်းတက်ပါ လူလေးရယ်"

"ဘာလို့ ဆွဲထားတာလဲ အဘ"

"မိကျောင်းကို ကြောက်လို့ ပေါ့၊ ကနုကမာငုပ်တဲ့ လူတွေ လည်ပင်း မှာ နန္ဒင်းတက်ဆွဲထားရင် ရေထဲမှာ မိကျောင်းနဲ့ တွေ့တော့ မိကျောင်း ကိုက်သွားမှာ ပေါ့"

"နန္ဒင်းတက် လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားရင် မကိုက်ဘူးလား"

"မကိုက်ဘူးကွယ့်၊ နန္ဒင်းကို မိကျောင်း သိပ်ကြောက်တာ၊ အဘတို့ ဟိုဘက်ချောင်းဖျားတွေမှာ ဆို ကျွဲတွေ နွားတွေ ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက် ကမ်း ချယူရမယ်ဆိုရင် ပထမဦးဆုံး နန္ဒင်းကို ရေဖျော်ပြီး ပြတ်နဲ့ ချောင်းရေထဲ ပစ်ချရတယ်၊ ပြီးမှ ကျွဲတွေနွားတွေကို ချောင်းထဲ မောင်းချ ဝံ့တယ်လေ၊ နို့မို့ ကျွဲတွေနွားတွေ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးနေချိန်မှာ မိကျောင်းဟာ ရေအောက်က ငုပ်လိုက် လာပြီး ကမ်းပေါ်မရောက်ခင် ကျွဲတွေနွားတွေ ဆွဲသွားတာပေါ့။ နန္ဒင်းနဲ့ရရင်တော့ သင်းတို့ ပြေးပြီး နန္ဒင်းနဲ့ကို သူတို့ မခံနိုင်ကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဘတို့ ဆီမှာ "ဒီနှစ်တော့ နန္ဒင်းရှားမယ့်နှစ်ပဲဟေ့" လို့ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောသွားရင် သူ မိကျောင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီလို့ နားလည်ရတယ်။ မိကျောင်းရဲမယ့်နှစ်လို့ ပြောရင် မိကျောင်းက ပိုရဲတတ်တာမို့ မပြောကောင်းဘူး၊ မိကျောင်းရဲရင် နန္ဒ

င်းရှားတယ်ဆိုတာက ကျွဲနွားတွေ ရေထဲချရင် ခဏခဏ
နနွင်းရေဖျော်ပြီး ကျွဲကူးနွားကူး ချောင်းထဲ ဖျော်ချရလို့ ပဲ"
အဘိုးကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ ။
